Recordant en Francesc Botey

Em plau aportar el meu petit "*granet de sorra*" per anar recordant el Francesc, el germà del Jaume, sense el qual no crec que puguem entendre ni el Jaume (9 anys més jove) ni el "*Llegat d'en Jaume*".
I aprofito aquesta foto que un cunyat, Antoni Campreciós, -havent-la rebut d'un company de curs- m'ha fet arribar aquests dies.

Com podeu suposar la foto és de "*canCulapi*" del carrer Diputació (curs 61-62 i aquests nois estan fent el sisè de batxillerat). Seria la foto del final d'uns dies de "recés" dirigit pel Francesc (a l'esquerra). El meu cunyat recorda el "*deje*" cubà dels seus dos anys d'estudis passats a L'Havana (1958-1959).

I el "*Culapi*" de la dreta és en Jordi Turull i Sanahuja, que poc després (juliol del 63) moriria en el Mont Perdut, a conseqüència d'un pedrot d'una allau. El meu cunyat el recorda com un líder.

Una cosa curiosa: el setembre de 2009, en un acte en què en Jaume -si no recordo malament- va assistir, Carmen Salcedo defensava a la UAB (Universitat Autònoma de Barcelona / Departament d'Antropologia Social) la seva tesi: Los desafíos de los jesuitas en Bolivia, 1950-2000[1], un estudi sobre el grup de jesuïtes catalans que vivien a Bolívia.

---

[1] Editat per PPC el 2014: *Jesuitas En La Frontera: Crónicas personales desde Bolivia (1950-2000)*

Però la tesi comença a Mèxic, parlant de "la misión de Maconí en la Sierra Gorda de Querétaro"

> En medio de aquel enclave montañoso residían dos escolapios de origen catalán, Pancho y Pepe, en una estancia cuyas condiciones apenas la diferenciaba de las viviendas de la zona. Se ubicaba al lado de la escuela que atendían y a la que acudían niños de ranchos que estaban a varios kilómetros de distancia. Aquel día no estaba Pancho, que fue el emprendedor de la misión en 1975 y que se había constituido en toda una figura emblemática de la zona.

Ella no el va arribar a conèixer.

> Desde entonces no supe más de él [de Pepe], ni de Maconí, hasta que en 1997 en Barcelona tuve noticia de la muerte accidental de su compañero, Pancho, un año antes en aquellas carreteras tortuosas de la sierra queretana.

En Jaume va tenir l'ocasió "*de tornar-li la pilota*" a Lluís M. Xirinacs: aquest, a la mort del Francesc, del "*seu amic de l'ànima*", li havia dedicat aquestes dues frases: "*Tothom qui veu Déu, mor*", tot afegint a continuació. "*Només el profeta resisteix*".

En Jaume ja ens diu que el del Xirinacs era "un poc conegut escrit". Si algú el tingués… Si algú sabés on trobar-lo…

L'escrit d'en Jaume, a la mort d'en Lluís M., és possiblement més conegut. Sempre seria un moment oportú per rellegir-lo. Si algú no sap on trobar-lo, aquí el teniu.

I si algun dia no sabeu ben bé què fer, podeu llegir:

- *Xirinacs, el senador més votat?*
- *Una "altra precisió"?*
- *Els darrers "correus"*